

monitor

maart 1990, laatste uitgave

PERSOONLIJK

r P. Bakker Schut
Personeelszaken
Oudewijklaan 801
Apeeldoorn

Van de redactie

Leven is veranderen. De baby die de voorplaat van de eerste Monitor sierde, nu meer dan achttien jaar gelden, is uitgegroeid tot een ferme jongeman, die nog een heel leven voor zich weet. (Wij wensen hem daar alle geluk en voorspoed bij en nog bedankt voor de medewerking).

Leven is veranderen. Alles komt en verdwijnt weer. Zo ook geschiedde met Monitor, ooit opgericht tussen de puinhopen van het oude Juliana en de strakke witte vormen van de nieuwbouw, door een jonge enthousiaste redactie, die nog onwennig iedere maand een onderkomen moest zoeken in de steeds veranderende wereld van nieuwbouw en afbraak.

Leven is veranderen. Paul Bakker Schut is gekomen, Paul Bakker Schut gaat weer ... en daarom neemt dan nu definitief, samen met zijn geestelijke vader, Monitor ècht afscheid van u allen.

De laatste redactie van deze laatste Monitor bedankt Paul Bakker Schut voor zijn lange en grote inzet als hoofdredacteur en wenst hem al het goede voor hopelijk nog vele, vele jaren.

Het ga u allen eveneens goed.

AZ

*Bij de kleurenplaat:
Kleurenlitho aangeboden door:
Drukkerij Kaper.*

Colofon:

Jubileumuitgave Monitor
maart 1990
16e jaargang nummer 1

Redactie:

J.H. Gansenkolk
Mw. H.K. van Heest
T. Hetebrij
Mw. G. Kleinpaste
W.A. van Seters (foto's)
Mw. M.H. Snel
A.G. Zimet

Van de directie

In de eerste plaats wil ik mijn waardering uitspreken voor het initiatief van het organisatie-comité om nog een speciaal nummer van Monitor te laten verschijnen ter gelegenheid van het vervroegd uit-treden van de heer Bakker Schut. Een hommage aan de oud-hoofdredacteur van Monitor.

Als hoofd personeelszaken van het Juliana Ziekenhuis is de heer Bakker Schut de grote stimulator geweest om een personeelsblad te laten verschijnen. In oktober 1971 verscheen het eerste nummer.

Onafgebroken is hij vele jaren hoofdredacteur geweest, tot aan de fusie van het Juliana en het Lukas Ziekenhuis in 1986.

De ziekenhuis-organisatie is een grote, gecompliceerde organisatie, waarbij alleen door samenwerken van alle medewerkers het gemeenschappelijk doel bereikt kan worden: het bieden van optimale hulp aan de patiënten die aan de zorg van het ziekenhuis zijn toevertrouwd.

Monitor heeft gedurende zijn gehele bestaan een verbindende functie vervuld tussen alle groeperingen, die werken aan het gemeenschappelijk doel. Enthousiaste medewerkers hebben de redactie ondersteund om voor elk nummer weer voldoende relevante copij te hebben, maar de feitelijkheid gebiedt te zeggen, dat de zwaarste taak toch iedere keer weer op de schouders van de redactie is neergekomen. Overtuigd van het grote nut van een personeelsblad, zeker mede ingegeven door zijn visie op het personeelswerk, heeft de heer Bakker Schut als hoofdredacteur steeds zijn mederedactieleden gestimuleerd om er een zeer gewaardeerd blad van te maken. Als hoofdredacteur heeft hij ook menig artikel voor zijn rekening genomen.

Eén van de veel gelezen rubrieken in Monitor was het onderdeel "Op de Monitor", waarin een bepaalde medewerker of afdeling in de gelegenheid werd gesteld iets van zichzelf te vertellen en een visie te geven op de uit te oefenen functie. Bij het naderend afscheid van de heer Bakker Schut heb ik nog eens kennis genomen van de jaargang 1973, waarin de toenmalige redactieleden op de Monitor werden gezet; zo ook onze gewaardeerde hoofdredacteur.

Naast het vermelden van zijn hobbies, zoals postzegels verzamelen en tafeltennis, gaf hij op een zeer kernachtige wijze zijn opvatting weer over de essentie van de functie van hoofd personeelszaken: "Op de eerste plaats moet je trachten de

mens optimaal te laten functioneren in de werkomgeving. Ten tweede moet je proberen het ziekenhuis de beste mensen te geven, die daarvoor beschikbaar zijn”.

Als directeur van het Juliana Ziekenhuis (nu van het Ziekenhuis Centrum Apeldoorn) heb ik het voorrecht gehad gedurende het gehele dienstverband van de heer Bakker Schut met hem te mogen samenwerken.

De door hem aangegeven essentie van de functie van hoofd personeelszaken, heeft hij ruimschoots waargemaakt.

In het jaar 1971 was het Juliana Ziekenhuis nog ondergebracht in de oude villa-paviljoenen-bouw aan de Sprengeweg. De heer Bakker Schut werd, met ruime ervaring in het bedrijfsleven, in 1971 aangesteld als hoofd personeelszaken. Daarbij ging hij in het ziekenhuis een geheel nieuwe functie vervullen. Steeds heeft hij in het door hem voorgestelde beleid blijk gegeven van de bereidheid om tot een evenwichtige belangen-afweging te komen. Belangen, afgeleid van het primaire doel van het ziekenhuis: de patiëntenzorg, maar ook de duidelijke belangen van een goed personeelsbeleid.

Aan de directietafel gezeten, in het wekelijks directie-PZ-overleg, werden discussies met open vizier gevoerd. Ook in situaties, waarin er sprake was van niet gelijke meningen, was er altijd een basis om tot constructieve oplossingen te komen.

Als het eerste hoofd personeelszaken heeft de heer Bakker Schut een belangrijke bijdrage geleverd aan het tot stand komen van diverse reglementen. Hierbij denk ik aan diverse huisregels, als aanvulling op het Algemeen Ambtenaren Reglement, maar in het bijzonder aan het Sociaal Statuut van het Juliana Ziekenhuis.

De heer Bakker Schut heeft de waarde erkend van het aanwezig zijn van goede overlegorganen van het personeel. Steeds heeft hij zich er voor ingespannen om de Medezeggenschaps Commissie een breder draagvlak te geven. Vanaf de datum van indiensttreding tot heden vervult hij tevens de functie van ambtelijk secretaris van het Georganiseerd Overleg en heeft hij in deze functie goede werkverhoudingen met vakbondsbestuurders, de leden medewerkers en de leden van het bestuur van het Juliana Ziekenhuis nagestreefd.

Bij het tot stand komen van de nieuwbouw van het ziekenhuis, eind 1972, was er sprake van een behoorlijke schaalvergroting. De capaciteit van het ziekenhuis nam toe van 360 tot 450 bedden. Om tijdig te kunnen voorzien in voldoende verpleegkundig personeel, werd de blik gericht buiten

onze landsgrenzen en vertrok de heer Bakker Schut samen met mijn oud-collega, de heer Bulstra, naar de Philippijnen, om daar ziekenverzorsters voor o.a. ons ziekenhuis te werven. De heer Bakker Schut wist in korte tijd het volledige vertrouwen te winnen van de gehele groep Philippijnse ziekenverzorsters en werd voor hen een grote steun in het verre Nederland.

Ondanks zijn grote verbondenheid met het Juliana Ziekenhuis heeft hij op een uiterst kritische doch constructieve wijze meegewerkt aan de totstandkoming van de fusie met het Lukas Ziekenhuis, begin 1986. Door de fusie van beide ziekenhuizen werd de afdeling personeelszaken voor vele nieuwe uitdagingen gesteld, zoals het overbruggen van cultuur-verschillen, het overplaatsen van bepaalde afdelingen respectievelijk het integreren van bepaalde afdelingen en/of diensten. Samen met de collega's van de inmiddels geïntegreerde dienst personeelszaken heeft hij hard gewerkt aan het oplossen van de hiermee verbonden problematiek.

Zijn evenwichtige oordeelsvorming kwam in het bijzonder van pas bij een gevoelige materie, zoals functiewaardering.

De heer Bakker Schut kan terug zien op een zeer boeiende, wel-bestede tijd in de gezondheidszorg. Ik ben ervan overtuigd, dat het beeld dat deze Monitor geeft van de persoon en het werk van de heer Bakker Schut, door velen zal worden onderschreven.

Hartelijk dank voor de goede samenwerking en veel geluk in de nieuwe levensfase van "ambteloos" burger.

H. Bottinga
directeur

Op de Monitor

Hoofdredacteur

P. Bakker Schut

tekening: Marloes Belfi

De hoofdpersoon van deze keer behoeft nauwelijks introductie. Wij willen hem dan ook alleen maar memoreren, een soort terugkijken naar. Want wie heeft hem niet door de gangen zien "benen" met zijn lange gestalte, zwabberige gang, een beetje rommelig maar toch geordend, met papieren achteloos onder de arm en altijd iedereen groetend met een sonoor stemgeluid.

Hij was er altijd voor iedereen; hij luisterde ook altijd en zijn oordeel klonk rechtvaardig. Vond hij jouw standpunt verkeerd gefundeerd, dan kreeg je dat te horen. Was hij met je eens, dan vertegenwoordigde hij je door dik en dun zonder aanzien des persoons en tot op het hoogste niveau. Want ook daar sprak hij duidelijk en volhardend over wat naar zijn inzien fair was. Als er gekozen moest worden voor "een pet", dan zette hij de "personeelspet" op, want de "directiepet" werd al gedragen.

Zijn levensloop is velen uwer bekend. Geboren in Eindhoven, gezoogd in Groningen, maar getogen in Arnhem. Met moeite de HBS-A gevolgd en uitgezongen tot militaire dienst. Daarna naar Nijenrode omdat de familie hem in de handel wilde zien. Toevallig in personeelswerk terechtgekomen en nóóóóit meer daaruit weggegaan. Tot nu dan, want per 1 april 1990 zwaait hij met een ruim armgebaar en een joviale lach achterblijvenden een afscheidsgroet toe.

Sinds 1971 werkte hij in het Juliana Ziekenhuis. Bijna twintig jaar volledige inzet voor de gezondheidszorg en de mensen die daarmee bezig zijn. Zijn werk was belangrijk voor hem. Hij zag het tot zijn taak de mens optimaal te laten functioneren in zijn werkomgeving. Aan de andere kant moest hij proberen om het ziekenhuis van de meest geschikte mensen te voorzien. Dat lukte hem aardig. Hoewel zo'n 10% mis ging en 10% zó zó was, wist hij toch maar 80% goed te plaatsen. Hoe hij dat deed? Door interview technieken toe te passen, goed te observeren en de opgedane mensenkennis en ervaringen te toetsen.

Daarnaast deed en doet hij véél andere dingen, want een actief mens is hij altijd geweest. Filatelie beoefent hij tot op het fanatieke af. Zo geestdriftig zelfs, dat hij een eigen postzegelzaakje is begonnen (dus toch nog in de handel!). Frankeermerken verzamelt hij en passant mee. Tafeltennis is ook altijd fel beoefend, zodat een kampioenschap niet te vermijden viel. Biljarten deed hij in dié mate, dat hij goed genoeg bevonden werd om les te geven aan een groepje dames! Hersens kraken in de vorm van puzzels verzinnen en in elkaar vlechten, zodat ook andermans hersens eens in beweging kwamen was een liefhebberij van hem. Zeevissen kon hem ook altijd enthousiast maken, maar eenmaal aan boord zocht hij af en toe intern naar "kikkervisjes". Maar ... toen hij zich recentelijk ook nog eens waagde aan klussen in en rondom huis bleek jammer genoeg, dat de jeugdige overmoed nog teveel de overhand had, want de fysieke mogelijkheden riepen enige beperking op. Zijn herstellingsvermogen is echter nog als vanouds.

Wat nooit verminderde is zijn gevoel voor humor én zijn optimisme.

Als redactie heeft Monitor veel aan hem te danken gehad. Hoewel het hoofdredacteurschap hem min of meer werd opgedragen, bleek hij óók dat leuk te vinden. Soms was er echter te weinig tijd en vrijwel altijd was er te weinig copij. Vanaf het derde nummer tot en met het één na laatste heeft hij dan ook anderen opgeroepen iets te schrijven. Hij vond het belangrijk te melden wat er in het ziekenhuis gebeurde. Zowel op medisch, verpleegkundig als algemeen gebied. Zijn grootste probleem was om aan wat lichte kost te komen. Juist dat vond hij een waardevol tegenwicht om het blad aantrekkelijk te maken voor een grote groep lezers. Want dat was de bedoeling: veel van de medewerkers bereiken door het doorgeven en signaleren van aantrekkelijke zaken. Zelf zorgde hij veertien jaar lang elke maand in ieder geval voor een milde kritische noot in zijn stukjes "Van de redactie", maar ook voor een komische noot in zijn niet te evenaren "Berend Batje". Over continuïteit gesproken!!!

Nu verdwijnt hij dan van het scherm. We zullen hem missen. Hij ons niet zo erg. Wij wensen hem een goede gezondheid en veel plezier bij de activiteiten die hij gaat ondernemen. Want u dacht toch niet dat hij stil ging zitten wel? U kent hem toch ook? Die Paul Bakker Schut!

HvH

Dag Daddy

Voor de Monitor hebben we de Philippijnse ziekenverzorgsters die in 1972 naar Nederland gekomen zijn nog eens bijeen geroepen om herinneringen op te halen aan de tijd waarin de heer Bakker Schut een grote rol heeft gespeeld.

De dames hadden er veel plezier in om te praten over die tijd en een stroom van leuke verhalen kwam naar boven. Om de beurt wilden zij graag een deel van de geschiedenis vertellen.

Conny:

"In februari 1972 kwamen wij per vliegtuig naar Düsseldorf en vanaf daar per VAD-bus via Arnhem naar Apeldoorn, waar wij 's nachts om 1 uur aankwamen bij de personeelsflat. Het was donker en koud, maar er stond drinken voor ons klaar. Ik kreeg een beker met karnemelk (iets dat ik niet kende) en ik dacht: deze melk is zuur! ... maar ik durfde er niets van te zeggen, omdat ik daar te verlegen voor was.

De lift naar de kamers was erg griezelig en onderweg sloeg ik een kruis voor de goede afloop. De kamers waren warm en gezellig; er stond een narcis en er lag een rode appel. Dekens kenden we niet en enkelen van ons gingen er bovenop liggen".

Tessie vervolgt het verhaal:

"De volgende ochtend toen ik wakker werd had ik zo'n honger en ik dacht voor wie zou die rode appel zijn? Ik heb hem half opgegeten en de rest weer netjes op de plaats gelegd. Wij waren gewend 3 maal per dag warm te eten en we kregen brood als ontbijt dat vonden we niet lekker. Nu zijn we er aan gewend."

Josie:

"De tweede dag na aankomst kregen we geld van "daddy Bakker-Schut." We stuurden direct een deel van het geld naar huis. Op die eerste zondag mochten we warme kleren kopen bij C & A, die speciaal voor ons een paar uur open was. Daarna gingen we naar "De Zoete Inval". We dachten dat "daddy" alles zelf betaalde maar het bleek later dat het ziekenhuis dat deed."

Antonin:

"Op 29 april van dat jaar was Virgie jarig, de eerste die niet thuis was met haar verjaardag. We maakten een feest en "daddy" danste met ons allemaal.

We hadden plezier ondanks ons heimwee. We waren eigenlijk echt nog kinderen."

Tessie:

"We zijn ook nog met de mentrix, mw. Ter Beek, dhr. Bakker Schut en zr. v.d. Weg naar de opera in Orpheus geweest. Na afloop kregen we een plaat van Wim Sonneveld.

Daar vonden we niets aan. We begrepen het niet en konden het niet verstaan."

Josie:

"De eerste jaren heeft "daddy" veel voor ons gedaan. Bijvoorbeeld de belastingpapieren invullen voor hier en voor de Philippijnen. Hij was tussenpersoon bij de vreemdelingenpolitie en regelde veel toen we gingen trouwen.

Hij heeft altijd veel voor ons gedaan."

Josie vertelt verder: "De derde dag gingen we voor het eerst naar de afdeling.

Thuis worden de patiënten door de familie gewassen. Nu moest ik direct een man wassen. Wat waren die Nederlanders groot en wit! Ik ben er van geschrokken."

Conny:

"Ik moest een oude man verzorgen, die wilde dat niet omdat hij dacht dat ik een Eskimo was. We werden ook wel Chinezen genoemd."

Tessie:

"Ik begon op de kinderafdeling. Bijna niemand sprak Engels. Een kind zei tegen mij: "Ik moet een grote boodschap doen." Oh dacht ik, een boodschap, dat weet ik wel. Even kijken waar ik moet zijn. Toen ik weer bij het kind kwam had hij het in zijn broek gedaan.

Wij vroegen aan de patiënt: Hebt u "belasting" gehad? I.p.v. ontlasting. Er werden ons ook rare woorden geleerd."

Antonin:

"We gingen naar een Talenpracticum in de "Van Kinsbergenschool" Wat leerden wij daar? Goede morgen, hoe gaat het met u, hebt u goed geslapen en eet u smakelijk. We leerden er niet zo veel. De praktijk heeft ons Nederlands geleerd.

De leraar van het practicum vond ons zo bijzonder dat we bij hem thuis genodigd werden, zodat zijn vrouw en kinderen ons eens konden zien."

1990

We zijn ouder geworden en allemaal getrouwd. Alleen hebben we de Nederlandse nationaliteit. Ook dit werd geregeld door de heer Bakker Schut. Nu werken we nog met 5 mensen in ons ziekenhuis.

Wij hebben er geen spijt van om hier te zijn. Onze kinderen hebben hier ook betere kansen. Af en toe gaan we met vakantie naar huis. We zijn zelfstandig geworden en kunnen nu zelf alles regelen.

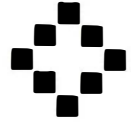
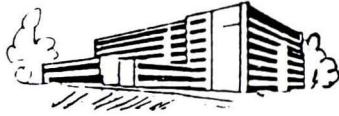
"Daddy" dank voor alles.

Tijdens de musical t.g.v. de opening van het nieuwe Juliana Ziekenhuis, verrasten de Philippijnse dames ons met onderstaand liedje. Op de melodie van "Daar bij die molen".

*Toen Daddy ons naar Holland bracht
dat landje bij de zee
Toen vonden wij het griezelig
dat voelt U met ons mee.
Maar nu wij hier zo hartelijk
en warm ontvangen zijn
Nu vinden wij 't hier allemaal
beslist hardstikke fijn!*

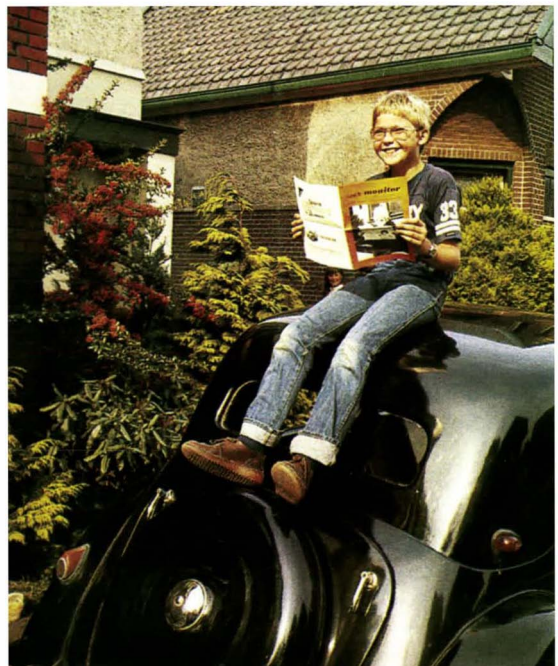
*We leren hier ontzettend veel
ze vinden ons al goed.
We mogen steeds meer dingen doen
dat geeft de burger moed.
Maar als straks onze hele groep
uit Apeldoorn verdwijnt,
dan blijft voor ons één ziekenhuis
het absolute eind.*

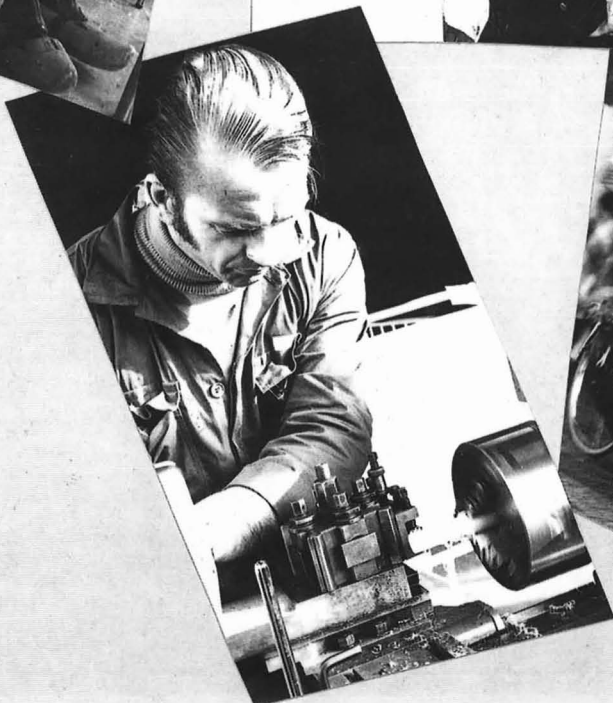
*Wij Philippijntjes danken U
Uw gastvrije ontvangst,
die blijft ons eerlijk altijd bij
en eerlijk duurt het langst.
En als wij in Manilla later
hoofdverpleegster zijn,
dan zingen we vol weemoed weer
dit Hollandse refrein...*

Bij de geboorte van MONITOR 18½ jaar geleden, prijkte op de voorplaat de foto van een pas in ons ziekenhuis geboren knulletje. Na 5 jaar poseerde hij op een driewieler en stond hij op de voorpagina aandachtig ons lijfblad te lezen. Na 10 jaar zagen wij hem terug op een oude automobiel. Bastiaan is ons lustrum-symbool geworden.

Tot onze vreugde ontbreekt hij ook nu niet. Enthousiast poseerde de 18-jarige middelbare scholier op een glanzende motor. Hij houdt de mobiliteit erin... de MONITOR dooft na deze opleving uit...

“Bakker Schut, de motor achter Monitor”

De heren Bakker Schut, Van Seters en Zimet worden altijd “de drie mannen van het eerste uur” genoemd als het om Monitor gaat. Maar er is een vierde man, die er ook van begin af aan bij betrokken is geweest: **B.W. Kaper, drukker**. In deze speciale editie een terugblik met hem.

Over het eerste contact met betrekking tot Monitor...

“Als ik me goed herinner heb ik toen contact gehad met Bakker Schut en Van Seters, Er moest een meer professioneel personeelsblad komen als opvolger van “Het Verband”. We hebben ideeën uitgewerkt omtrent onder andere formaat, papier en vormgeving en de oplage bepaald. Op een gegeven moment is Monitor gewoon zonder veel ophef uitgekomen en gaan groeien. Ja, zo is het eigenlijk begonnen.”

... en over het laatste contact.

“Kort voor het derde lustrum kwam het bericht: ‘We zijn met het laatste jaar bezig’. Dat kwam door de fusie: een blad alleen voor het Juliana Ziekenhuis heeft dan weinig zin. Ook dat is allemaal zonder veel ophef gegaan.”

copij, copij, copij.

“Het probleem van al dergelijke periodieken is de copij. Iedereen wil wel een stukje schrijven, maar men komt er uiteindelijk niet toe om het daadwerkelijk te doen. Ik zie veel bladen waarbij ik denk: ‘Mensen, waar begin je aan’. Je moet echt vaste medewerkers hebben, die zich daarvoor inzetten, anders kun je het na een paar keer wel vergeten.”

De samenwerking.

“Het is heel belangrijk dat de samenwerking tussen samensteller en drukker goed is. Je weet dan van elkaar wat de bedoeling is en dat werkt prettig. Nou, in dit geval ging het om de samenwerking met Bakker Schut en die was, in twee woorden, gewoon goed.”

Groot, rustig, maar ook behoorlijk vinnig.

“Kenmerkend voor hem, vind ik, dat hij je de tijd gunt om te praten, om zaken uit te leggen en dat ie zich daar ook in verdiept. En verder heb ik Bakker Schut meegemaakt als een grote, rustige man, die echter ook behoorlijk vinnig kon zijn. Dat laatste ging dan vooral om afspraken, die niet nagekomen werden en om negatief commentaar als een bepaalde afdeling (nog) niet in Monitor had gestaan, terwijl men er zelf geen moeite voor wilde doen om iets over de betreffende afdeling te schrijven.”

Lijfblad,

“Ik voelde Monitor als het lijfblad van Bakker Schut, hij was er ook een beetje trots op en terecht.

Altijd waren de foto’s en de copij, netjes uitgetypt, op tijd. Ik heb veel contact met hem gehad en ik mag rustig zeggen dat hij echt de motor, de stimulator van de hele uitgave was.”

Van die dingen, die je bij blijven.

“Ik vond het altijd grappig om bij hem op kantoor te komen, bijvoorbeeld om de drukproeven op te halen. Hij zat dan achter zijn bureau, dat helemaal bezaaid lag met formulieren en dan zei ik: ‘Ik kom voor Monitor’. ‘Oh, ja’, zei die dan, deed een greep in de papiermassa en trok in één keer het hele pak te voorschijn. Frappant!”

Een herinnering aan Monitor.

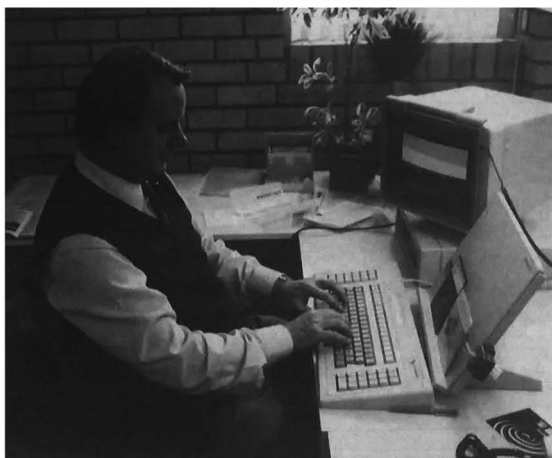
“Het is allemaal al weer een tijdje terug, maar ik kan me nog heel goed herinneren dat we begonnen zijn in boekdruk, dus ieder regeltje in lood zetten en cliché’s maken. Een heel werk, als je het nu ziet. Later zijn we in off-set gaan draaien en kreeg je met fotozetten te maken. Een enorme omschakeling, die zich in de Monitor-periode afspeelde.”

En nog één.

“Als ik aan het blad zelf denk dan is me vooral de vondst bijgebleven van de baby op de eerste voorplaat en de voorplaten van de jubileumnummers met datzelfde jongetje, als 5- en 10- jarige. Iets heel apart!”

Een kunst van de redactie.

“Monitor had meestal 8 of 12 pagina’s, hooguit een keer 16. In dat geval was men zo in de wolken, dan wist het je vaak al twee maanden van tevoren.

Ik vond het een kunst van de redactie om het blad altijd weer vol te krijgen en dan niet met allerlei flauwekul als vuysel, zoals ik dat bij andere bladen zo vaak zie. Echt een kunst om zo'n lange tijd (van okt. '71 t/m dec. '85 red.) zo'n goed verzorgd blad uit te geven en ook steeds met nieuwe ideeën te komen."

Je wordt er door aangestoken.

"Voor zo'n blad heb je mensen nodig, die er hart voor hebben; dat had Monitor. Het leuke is dat je daar zelf door aangestoken wordt en eens wat eigen ideeetjes gaat uitproberen of bijvoorbeeld langer doorwerkte om 'm toch op tijd de deur uit te krijgen."

Veranderingen.

"Het was het jammer, dat Monitor stopte, de contacten waren goed en het was een stuk vast werk. Behalve dat, is er voor ons ontzaglijk veel meer veranderd, vooral in de techniek, waardoor we anders werken en ook heel ander werk kunnen doen. Als je ziet wat we nu draaien aan kleurwerk en aan alle mogelijke folders, dan kun je dat niet meer vergelijken met de oude situatie."

Voor Drukkerij Kaper heeft trouwens nog een grote verandering plaatsgevonden, die je nauwelijks met de oude situatie kunt vergelijken. Zocht uw redactrice ze vroeger op in het oude pand aan de Arnhemseweg, nu is men gevestigd in een schitterend nieuw pand, aan de Ovenbouwershoek. Dat het opnieuw dichtbij een spoorwegovergang staat, is zo ongeveer de enige overeenkomst. Leuk, dat in dat nieuwe pand toch nog een Monitor van de pers zal rollen, zij het dan de allerlaatste.

MS.

Van de groene tafel

Herinneringen uit het sportieve Tennis-Verleden van Paul Bakker Schut.

Deze extra editie van Monitor ter gelegenheid van het afscheid van de heer Bakker Schut zou tekort schieten als daar ook niet z'n sportieve tafeltenniscariëre in zou worden gememoreerd. Deze gedachte werd dan ook door het redactieteam onderschreven en één der redacteuren werd op pad gestuurd om informatie op te diepen. Na enig speurwerk, met name bij de spelers- en oud-spelersgroep van de tafeltennisvereniging op de Juliana-locatie, kwam dit artikel tot stand.

Voor velen die deze sport een warm hart toedragen is Bakker Schut geen onbekende.

Al vrij spoedig na z'n indiensttreding in 1971 was Paul een zeer gewaardeerd lid van de tafeltennisvereniging. Het was dan ook een zeer dankbare opgave om met een aantal tennisvrienden uit zijn verleden een gesprek te hebben. Toen de tongen van de heren los kwamen bleek al spoedig, dat zeker niet alle belevenissen voor publicatie geschikt waren. Hoewel best amusant, de relatie met "batje" en "groene tafel" mocht niet uit het oog worden verloren.

In sportief opzicht heeft Paul het zeker niet slecht gedaan. Voor het tweede team van de tafeltennisvereniging heeft hij zich met verve ingezet en menig winstpunt binnengesleept. Tot het eerste team heeft hij nooit weten door te dringen en dat moet de sportieve inborst van deze veelzijdige figuur toch wel eens pijn hebben gedaan.

Naast de vaardigheid met batje en "ping-pong"-bal, was Paul een zeer gewaardeerde public relation man voor de vereniging. In dit verband willen de heren graag vermelden dat met name zijn werkzaamheden als wedstrijdsecretaris en de collums in Monitor onder het synoniem van "Berend Batje" van bijzondere waarde zijn geweest. Het was moeilijk om uit alle verhalen die uit de kelen van de tennisvrienden: Van de Burg, Slijkhuis sr., Slijkhuis jr., Krijgsman e.a., kwamen een selectie te maken voor de inhoud van dit verhaal.

Paul, we wisten niet dat je naast je stamkroeg De Instuif, ook De Bordelaise in de "good old time" nog wel eens met je teamgenoten opzocht! Wat was de reden voor een aftocht in ganzepas tussen je makkers over de Hoofdstraat? Wat had je te verbergen voor de nietsvermoedende passant? Was er soms iets met je broek niet in orde?

Je postuur en vooral je lengte heeft je ook nogal eens parten gespeeld in het tennisleven. Weet je nog hoe moeilijk het was om een slaapplek te vinden in een caravan in Giethoorn? Toch wel fijn dat er een middenpad was waar een stretcher voor jou maatvoering in paste. Weet je nog hoe je 's ochtends wakker werd? De redacteur weet het nog wel, maar dat zullen we maar "entre nous" houden!

Trouwens, de perikelen met je vervoermiddel naar één van de uitwedstrijden in je tenniscarrière zijn ook niet onvermeld gebleven. Tegenslag komt zelden alleen. Wel zuur als je de Wegenwacht welgemutst meldt dat het euvel lekke band verholpen is en dat in 't zicht van de achterlichten van de wegrijdende hulpverlener blijkt dat het niet één maar twee lekke banden bleken te zijn. Reserve is er dan niet meer en zie maar eens in Apeldoorn te komen als je ergens halverwege Zutphen staat. Hoe voelde jij je overigens toen je bij een aanhouding ter controle van enige formaliteiten voor dokter werd versleten door een politie-tennisvriend van een jou welbekende vereniging, die onvoldoende op de hoogte was van je andere ziekenhuisactiviteiten?

Paul, nog steeds worden wij belaagd met vragen tijdens onze wedstrijden of die man, die altijd met de punt van z'n tong over de onderlip achter de tafel stond nog actief is. Helaas moeten wij ontkenkend reageren. Toch is het typerend welk een indruk je hebt achtergelaten. Niet in het minst op je teamgenoten, maar ook in de gehele tafeltennis-gemeenschap van het Juliana Ziekenhuis en ver daar buiten.

Tot slot van dit verhaal met "tennisherinneringen" wensen je maatjes je alle goeds en vooral gezondheid en een rustig leven na deze zeer actieve levensperiode!

T.H.

De tijd die vliegt, want nu is het Bakker Schut (voor ons Berend Batje) die gaat in de V.U.T.

En nu goed opletten!

Wij proberen zijn tafeltennis op papier te zetten.

In de Instuif is er heel wat afgeranseld en menig potje bier en borrel verkwanseld als Bakker Schut met tennis begon. Dan ging het hard! Als het moest dwars door het beton.

We hebben veel gelachen ... ja, soms zelfs gegierd.

We hebben véél kampioenschappen gevierd.

Elke wedstrijd werd er besproken:

hoe kunnen we onze tegenstander het best bestoken.

Bakker Schut had maar één parool

"aanvallen" ... elk doelpunt is een goal.

Soms ging dat wel eens te fel

dan gaf hij die bal een loeiende lél.

We hebben dat eens nagekeken in de boeken

Ze zijn nu nog naar vele ballen aan 't zoeken.

Maar één ding is zeker, hij heeft zich volledig ingezet

als het om de eer ging van het H.J.Z.

Hij werd door zijn tegenstanders met argus ogen bekeken,

want als hij in vorm was, dan had hij zeer rare streken.

Maar, of er nu verloren was of gewonnen

na afloop werd er onder een drankje behoorlijk gezongen.

Dit was maar "iets" over het tennis van Bakker Schut.

Veel gezondheid en geniet van de V.U.T.

Dit word je toegewenst door alle leden die voor de eer van H.J.Z. hebben gestreden.

En al héb je vele ballen kapot geslagen

We durven het best wel te wagen

om te zeggen: We hadden veel plezier!

In de Instuif, daar lag ons vertier!

De tafeltennisclub H.J.Z.

*Herinneringen van weleer,
opgetekend uit de mond van Ab van der Oord*

Beste Paul,

*Jarenlang was je een zeer actief lid van de PV,
vooral aan biljarten en tafeltennis deed je graag mee.*

*Fanatiek stond je dan achter de tafeltennistafel te springen
en scheurde je uit je broek, dat soort dingen.*

*Maar zelfs dan moest het stappen na afloop toch doorgaan
en liepen je maten ter bescherming vlak achter je aan.*

*In die goede oude tijd was niets je te dol,
zo gaf je ooit dames biljartles, nou dàt was lol!*

*Jij meldde je altijd het eerst als vrijwilliger aan
om hen te leren hoe zij achter het biljart moesten staan.*

*Maar de meeste pret kwam na afloop van de sport
en iedereen weet nog, dan maakte jij het nooit kort!*

*Tegen sluitingstijd gaf jij dan nog "voor je verjaardag" een wijn,
al die keren opgeteld zou je nu wel 150 jaar moeten zijn!*

*Ook met scherp schietende kasteleins werden jouw deel,
maar dat werd zelfs jou te veel.*

*Jouw lidmaatschap is beslist niet onopgemerkt voorbij gegaan
en daarom kun je nu "uitgesport" de VUT ingaan.*

*Bedankt voor alle vrolijke dagen en nachten,
wetende dat wij op een tweede "PBS" lang zullen moeten wachten.*

JHG

PUZZEL PUZZEL PUZZEL PUZZEL PUZZEL

Een speciale Monitor voor PBS, dan ook een speciale puzzel,
want een Monitor zonder puzzel is een Bakker Schut zonder postzegelalbum.

Deze puzzel is speciaal, omdat hij bedoeld is voor één man

inderdaad, voor Bakker Schut zelf.

Geen puzzel op zijn eigen terrein, de kruiswoordpuzzel, dat zou té gemakkelijk zijn. Velen hebben jarenlang iedere maand hun hersens laten kraken, hun tanden laten knarsen, hun longen laten zuchten.

Velen zullen dus een satanisch genoeg smaken in de wetenschap, dat al deze fysieke uitingen van inspanning nu eens door de geachte fabrikant van zo vele puzzels zélf zullen worden voortgebracht.

Onze geachte oud-hoofdredacteur wordt derhalve vriendelijk uitgenodigd de antwoorden te vinden op de hieronder gestelde drie vragen.

Vraag 1.

Wat is het verband tussen de volgende drie tijdsaanduidingen:

kwart vóór twaalf

vier minuten over half één

zeven minuten vóór half twee.

Vraag 2.

Welk Nederlands woord heeft in spiegelschrift én achterste voren gelezen, ongeveer dezelfde betekenis.

Vraag 3.

Wanneer kost in een huishoudelijke situatie warm meer dan heet?

De oplossingen zullen door omstandigheden helaas niet in een volgende Monitor worden gepubliceerd.

AZ

Zeevissen

En toch was het een fijne visdag

Personalia

In dienst 1-4-1971 / Uit dienst per 1-4-1990:

P. Bakker Schut - V.U.T.
(P.&O., ex hoofdredacteur Monitor,
redacteur ZCAccent).

Oude, Hospi-taaltjes

Uit een stageverslag: "In het mortuarium is een kamer die aula heet. Daar staat de overledene en de familie mag zitten".

Arts in dienstkleiding parkeert auto op artsenparkeerplaats. Roept een straatmaker: "Hé schilder, daar mag je niet staan, dat is alleen voor dokters".

Bejaarde patiënte: "De dokter is dit weekend wel twee keer bij mij geweest.
--- zorgelijk ---: "Hij zal toch geen ruzie met z'n vrouw hebben".

Patiënt: "Mag ik een verlenging van het recept voor een vaat-verwijderend middel?".

Patiënt tegen fysiotherapeut: "De dokter zegt dat er nog een paar druppeltjes water in m'n borst zitten. Als u ze eruit kunt slaan mag ik vrijdag naar huis".

Oud dametje tegen buurvrouw: "Ik slaap de héle nacht op één megaton".

Oudere patiënte uit Rijnland moet lang liggen en krijgt instructie bilspieren aan te spannen: "Doet u maar alsof u een rijksdaalder tussen uw billen probeert vast te houden".
Stilte --- dan weifelend: "Kunt u dat mal voormaken?"

Patiënte: "Toen werd ik naar de operatiekamer gebracht en heb ik een prikje gekregen van een atheïst".

Broeder op B 5: "Weet u waar uw buurman is meeneer?"
Patiënt: "Ik denk in de lounge".

Kinderarts tegen patiëntje: "Wat wil je later worden?"
Patiëntje vorschend: "Wat verdient u?"

Patiënt met sonde nog in krijgt te horen dat hij de volgende dag naar huis mag: "Hoe kan dat nou! Ik kan toch zo niet weg. Ik kan toch niet in een restaurant vragen: Ober, mag ik één sondevoeding van u".

Zuster: "Bent u naar de loopschool geweest".
Patiënt: "Nee, ik heb het Atheneum gedaan".

Verstrooide collega in de gang: "Wat moest ik nu toch ook alweer gaan doen". Na diepzinnige overpeinzing opgelucht: "Oh ja --- ik ging werken" en hij verdween om de hoek.

Ex-patiënte komt even langs op de verpleegafdeling en zegt: "Hallo zeg, hoe is het hier. Ik heb het zo druk gehad vanmorgen. Ik heb net op de poli drie specialisten afgelegd".

Twee jongetjes staan voor het raam naar buiten te kijken. Het is koud en glad buiten. Er komt een ambulance met signalen aanrijden. Zegt het ene jongetje: "Zeker weer één op z'n bek gekletterd".

Patiënt: "Ik ben prima behandeld in het ziekenhuis hoor. De fysiotherapeut heeft mij ook uitstekend leeggeslagen".

Vertrekkende patiënt: "Zuster, hartelijk dank voor alle zorgen die ik hier heb gehad".

